OTI-zangfestival

ONDER AUSPICIEN VAN de ATM is afgelopen zondag in het CCA het OTI-Antillas zangfestival gehouden. De belangstelling daarvoor was overweldigend, want er waren 2000 plaatsaanvragen, terwijl er maar 477 zitplaatsen zijn. Toch had de leiding onder Joy Kock kans gezien om voor representanten van de gemeenschap en de pers ruim plaats te reserveren. De pers wordt nogal eens vergeten, dus viel deze service aangenaam op. De gemeenschap werd vertegenwoordigd door gedeputeerde Efraim de Kort en diens vrouw. De ceremoniemeesters Ruben Garcia en Yolanda Tromp heetten de gedeputeerde en zijn vrouw en de aanwezigen welkom. Het was zes uur, precies de tijd dat begonnen moest worden. Dat was zeer goed, en de hele avond zou met soepele, en toch nauwkeurige hand worden geleid. Een organisatie die een verademing mag worden geneomd!

Niet alles was een verademing, natuurlijk, bijvoorbeeld dat op Curacao geen preselectie had plaatsgevonden wegens te weinig belangstelling. Daarvandaan wist de OTI-leiding pas vrijdagavond welke deelnemers er zouden komen, te laat dus om een programma te laten drukken. Al hebben de ceremoniemeesters ook nog zo hun best gedaan met mondelinge aankondiging, het bleef vervelend niet rustig op een programma te kunnen kijken. Ook vervelend was dat dirigent Toro Colina niet met de groep van Curacao was meegekomen, zodat tegen alle verwachting in Roberto Montiel het werk alleen moest doen. Dat leek mij voor de groep van Curacao niet gemakkelijk.

Maar de verwachting was hoog gestemd. Immers: uit de vijftien deelnemers zou een worden aangewezen om de Antillen te vertegenwoordigen. George Neman en Joy Kock hebben voor de ATM voor de perfekte organisatie gezorgd met zo'n vijftien medewerkers. Tegen een fluweel-zwarte achtergrond hing links van het midden het embleem: OTI 79. Yolanda stelde de jury voor: president-saxofonist-notaris A Laclé, van Curacao de zangers Oswald Specht en Nita Doval, van Aruba Edwin Zichem en Rufo Odor. Zij hadden punten te geven van 50 tot 100. "Tur cantantenan hopi exito!" zei de gastvrouw. Daarmee was het festival geopend. Van meetafaan was het een sukses: de stemming was er in, er hing iets van verbroedering in de lucht.

De muzikale opening werd verzorgd door Lilian Boekhoudt met het prachtige 'Cantante canta' van Joy Kock. Zij, tweemaal reeds winnares van de Voz Infantil, heeft gewoon flair voor publiek optreden, en zingen kan ze ook! Ook het choro was - vijf man sterk- magnifiek. Meteen bleek de perfekte afstelling van de geluidsinstallatie. Ted Hashan en Richard Hopmans van het CCA hebben mede met geleende apparatuur van Toti Arends en Eddy Tromp voor een goede technische afwerking gezorgd. Dat bepaalde zangers niet boven het orkest uit konden komen lag aan het feit dat de microfoons op een bepaald gemiddelde afgesteld moesten worden. Het orkest! Het waren allen professionals, als groep 'The Argentine Express' uit het Sheraton Hotel versterkt met drie musici van het Caribbean Hotel.

Mo-Tito Croes, onze bekende folklore-kenner, werd in zijn rolstoel op het toneel gereden. Aan hem, de vijfentachtigjarige, is dit OTI-festival gewijd. Uit handen van Efraim de Kort krijgt hij een plaquette, waarop zijn kleindochter met een: 'Mijones di gracia' reageert. Dan wordt de eerste kandidaat aangekondigd, het is Erwin Coffie met 'Celos', een lied op eigen tekst. Meteen al valt mij op dat hij kennelijk zich niet heeft gerealiseerd dat de gebaren die hij maakt bij zijn tekst moeten passen.

Dat lijkt mij toch een simpele eis. Steeds weer viel het mij op, ook bij vele anderen: zij staan daar wel, maar zij bewegen hun armen zomaar wat, zij realiseren zich blijkbaar heel niet wat zij zingen. Zeker, zij maakten keurig de gebaren zoals je die zangers op de TV ziet maken, maar je leert niet zingen door zangers na te doen. Zo krijg je alleen maar eenheidsworst. Een aankomende zanger moet les nemen van een goede aktrice om te weten welke mimiek bij hem persoonlijk, bij zijn tekst het beste past. Ik zeg dit 'pa edifica, no pa kibra'. Geen zanger mag alleen vertrouwen op zijn aanleg. Talent is voor negentig procent oefening.

Albert Duncan, ook deze van Curacao, was de tweede. Hij zong 'Dime que es loque tengo que hacer' op eigen tekst. Weer hetzelfde: de handen bewogen wel, maar heel het lichaam stond stil, deed niet mee. En zingen doe je met je hele kurpa, niet alleen met je stem. Les nemen, akteren, de tekst -je eigen nog wel!- helemaal door je heen laten gaan.

Toen kwam Shalene Tromp met 'En mi'. Zij is, wanneer zij les blijft nemen, wel een veelbelovende zangeres, haar optreden was sympathiek, maar zij had beter een lied van meer recente tijd kunnen kiezen. Nu zong zij een tekst die niet zo goed bij haar paste, en op zoiets moet een zangeres echt wel letten.

Luis Santana was de vierde met 'Que tan pronto', ook weer op eigen tekst. Zijn stem kwam totaal niet boven de muziek uit, maar toch - de mensen in de zaal waren blij, zij herkenden in de obligatie Spaanse teksten toch hun eigen kultuur, elke deelnemer werd met hartelijk applaus beloond.

Ludwina Booi met "Deseo' maakte een goede kans, dat was meteen duidelijk. De tekst is van Nena Bennett, en de melodie, de muziek van haar man Eddy. Nena is een dichteres van formaat, en Edwina heeft een perfekte weergave neergezet van tekst en muziek. Haar stem is geschoold en haar gebaren kwamen over het voetlicht heen. Zij was dan ook een van de weinigen, dunkt mij, die ook in dit opzicht les heeft genomen. Het verschil is meteen merkbaar. Vooral het slot, de pauze in de muziek, dan het wegstervend 'Mi Amor' was prachtig. Ze akteerde dit gedeelte ook heel goed, al betwijfel ik toch of ze met de hele zaal kontakt had. Dat is ook wel moeilijk!

Jesusito Juliet was nummer zes. Hij zong 'Asi es la juventud'. Na hem kwam Tommy de Cuba met 'La Libertad es una idea, nada mas'. Een soort protestsong, waarvan ik de tekst niet helemaal kon billijken ten opzichte van de muziek die op mij nostalisch overkwam.

Roy Lacle is inderdaad een beste zanger. Dat hij met 'Necesito saber porque te fuiste' hoge ogen gooide wist iedereen na een paar regels al. Reginald Vidal volgde met 'Canción al Amor', een geraffineerd eenvoudig tekst en melodie, maar zijn stem is ongeschoold.

Ethel Rose was de tiende kandidate met 'America Latina'. Het is een tamelijk bekend lied, men wist wat er kwam en onderbrak haar bij 'la misma calor di sol' met applaus. Dit in weerwil van het verzoek aan het begin van de avond om zoiets niet te doen, daar het de zangers in de war brengt.

Efrem Benita en Juancho Ignacio volgden, respektievelijk met 'Sere tu amigo' en 'Mi Ruego'. Dat laatste, een soort gebed dus, werd door Juancho echt aangrijpend gezongen. Hij had bovendien persoonlijk gezorgd dat het publiek zijn tekst in handen kreeg. Zijn 'Niños inocentes que no saben de la vida' klinken mij nu nog in de oren.

En dan e number di mala suerte: dertien. Het was Don Ramon, oftewel: Ramon Krozendijk. Hij bracht een vlotte meezinger: 'Mi niño', de zaal klapte dan ook al gauw mee. Hij werd met een ware ovatie beloond.

Tirso Steba met 'Mi niño' van Eddy Bennett, en Henky Braafhart met 'Las cosas nuestras' besloten de rij. Duidelijk was voor de meesten dat de jury zou moeten kiezen tussen Lidwina, Roy en Don Ramon, misschien ook Ethel. 'Momentonan di tenshon' volgden, tijdens welke het Trio 'Huasteca' dat in Puerto Rico tussen 62 landen in de contest op de tweede plaats uitkwam, de zaal bezig hield.

Het Trio zong hun 'Cuando un Amor se muere', en toen was het zover. Notaris Lacle kondigde de winnaar aan. Het was e Hombre di mala suerte, de man van het ongeluksgetal: Don Ramon met 'Mi niño'. Hij moest het lied waarvan de tekst van hemzelf was en de muziek van Burt Welch, uiteraard nog eenmaal zingen. Het was feest, groot feest.

Gedeputeerde de Kort reikte aan de winnaar de Mo-Tito beker uit, een trofee die door Dhr Mo-Tito zelf ter beschikking was gesteld.

Daarna was er nog een cocktail-party voor de deelnemers. Er werd door die deelnemers gezongen, ook het Arubaanse volkslied. Maar toen zij van de piano gebruik wilden maken bleek op strikte instruktie van de voorzitter van het CCA dit gebruik verboden te zijn. Dat was bij zoveel enthousiasme gewoon een vervelende domper. Musici het gebruik van een muziekinstrument ontzeggen, wie heeft ooit zoiets gehoord. Maar het drukte de stemming niet. Zingend zijn de zangers de straat op gegaan. Muziek van en voor het Volk, daarmee kan je de straat op! OTI, proficiat!

HARMEN GEURS